

БАРАБАНИЧЕ

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Вестникът е разрешенъ отъ Министерството на народното просвѣщение съ писмо № 23977-2-II отъ 30 май 1938 година

В а к а н ц и я

Въвъ трудъ и въвъ наука
се времето измина.
Ура, ура, свърши се
учебната година.

Менъ лѣтото цѣвнало
ме вика по горитѣ,
където птички пѣятъ,
къде шумятъ рѣкитѣ.

Оставямъ ви на мира
учебници, тетрадки . . .
Почивайте сега
съ споменитѣ сладки.

Елате тамъ да идемъ,
другари, мои мили,
да дишаме на воля,
да сберемъ нови сили.

Елинъ Пелинъ

Владъ и Данчо, двама стари — нераздѣлнитѣ другари, забелязаха наблизъ изъ прозорецъ димъ излиза. — Туй е братко май пожаръ, де ще викаме стражаръ, дай веднага тука кофа, да не стане катастрофа. Владъ безъ дума и безъ вика кофата донесе въ мигъ. Данъ я вдигна като старъ пожарникарь. Отъ прозореца завчасъ нѣкой викна: — Чакай азъ ще ви спускамъ тамъ главата че ми гасите лулата!

Всѣки се плаши отъ каквото е патилъ

Оралъ на нивата си орачъ. Едната отъ кравитѣ му била бѣла, а другата шарена. Дошълъ при орача мечокъ.

— Защо ти е шарена едната кравица? — попита мечокътъ.

— Нашарилъ съмъ я, затова е шарена.

— Можешъ ли да нашаришъ всѣкиго?

— Разбира се, че мога.

Помислилъ си мечокътъ, че ще бже хубаво, ако и той стане шаренъ и попиталъ орача:

— Искашъ ли да нашаришъ и мене?

— Стига да искашъ.

— Тогава хайде! Побързай! Искамъ до довечера да ме нашаришъ.

— Ей сега. Заври си тукъ ржцетѣ, — казалъ орачътъ на мечока и му показалъ процѣпа на колата. Заврѣлъ си мечокътъ ржцетѣ, завързалъ ги орачътъ.

Наклатъ следъ това огънь, нариналъ жаравата. Поставилъ ралника въ жаравата.

Нагрѣлъ се ралникътъ, та се изчервилъ и свѣтналъ. Стисналъ го съ машинѣ орачътъ и го лепналъ по гърба на мечока. Ревналъ мечокътъ, та се раздралъ. Но не го слушалъ орачътъ, а продължавалъ да го лепи и пърли съ ралника. Изпопърлилъ му кожата и го нашарилъ цѣлия.

Пусналъ го.

Отишълъ си мечокътъ и седналъ да си отпочине подъ близкия джбъ.

Гледа мечокътъ — кацнала една сврака на гърба на шарената крава. Махналъ орачътъ съ копралята, ударилъ свраката, строшилъ ѝ крака.

Хвъркнала оттамъ свраката, долегла и кацнала на джба точно надъ мечока. И тя се загледа къмъ орача.

Кацналъ следъ това едно водно конче на шарената крава. Хваналъ го орачътъ изсмѣлъ се, откъсналъ му опашката и го пусналъ.

Хвъркнало водното конче, долегло и кацнало на единъ клонъ, точно надъ мечока и свраката.

Следъ малко дошло момчето на орача. То му носѣло ядане въ гърне. Но по пѣтя се захласнало въ едно ято гължби, спжнало се, паднало и разсипало яденето. Гърнето останало до половина.

Видѣлъ орачътъ, че гърнето е останало до половина, разбралъ каква е работата, хваналъ момчето и взелъ да го бие.

Всичко това гледали мечокътъ, свраката и водното конче.

— Братленца, — извикалъ мечокътъ — ей сега орачътъ ще започне да шари момчето съ ралника.

— Не, ще му строши крака! — пояснила свраката.

— Ще му откъсне опашката! каза ло дълбокомислено водното конче.

Т. Харманджиевъ